

Hoofdstuk 102

Lieve kleinkinderen,

In oude tijden gold in Israël de wet: Oog om oog en tand om tand. Ja lieve kleinkinderen, wraak nemen wanneer jou onrecht is aangedaan, is al zo oud als Metusalem.

Maar in die oude tijden in Israël waren er ook vrijsteden. Die waren voorgeschreven in de oude wetten van Mozes. Als je per ongeluk iemand gedood had, kon je naar één van deze zes steden vluchten, waar jij niet gedood mocht worden. Daar gold de bloedwraak niet.

Onze Here Jezus leerde ons: Wreek jezelf niet, want God zal dat voor jou doen. 'Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden,' zegt de Heere God.

Lieve kleinkinderen, ik heb in mijn verhaaltjes jullie al vaker de naam van Corrie ten Boom genoemd. Na de Tweede Wereldoorlog vergaf deze verzetsstrijdster haar bewaker uit het concentratiekamp waar zij samen met haar zus Betsie gevangen zat. Betsie stierf daar.

Voor ons geldt elke dag maar weer de vraag: ga je de persoon die jou onrecht heeft aangedaan vergeven of ga je wraak nemen?

Hoofdstuk 102 - Vloek over het huis van Saul - 2 Samuël 9 en 21

In oude tijden was het normaal dat een nieuwe koning de kinderen van zijn voorganger, ja zijn hele familie liet doden. Trouwens, had die ene zoon van Gideon dat ook niet met zijn broers gedaan?

De meeste mensen dachten dat koning David dit ook zou doen met alle familieleden van Saul. Ze vonden het maar vreemd dat David dit niet deed. Maar David wist en geloofde dat hij zijn koningschap van God gekregen had en dat de Heer hem ook zonder bloedvergieten een sterk koninkrijk zou geven. En bovendien, David had Saul en zijn zoon Jonathan beloofd, zelfs gezworen dat hij hun kinderen niet zou doden wanneer hij eenmaal koning zou zijn. En zo gebeurde het dat de kinderen en kleinkinderen van koning Saul als normale burgers in de stad Jeruzalem woonden.

Maar heel veel jaren duurde dat niet. Het was alsof er over de familie van Saul een zware vervloeking lag. En buiten Davids schuld om, werden er zeven zonen en kleinzonen van Saul gedood.

Er kwam hongersnood in het land. Drie jaren achtereen groeide er zo weinig koren op het land, dat er te weinig eten was voor de mensen. Vooral arme

mensen stierven van de honger. Het gebeurde wel vaker dat het een jaar lang niet regende, maar drie jaar achterelkaar geen regen... Dat moest een straf van God zijn.

David liet de hogepriester om een Godswoord vragen en hij kreeg het volgende antwoord: 'Het komt door Saul en zijn moordenaarsbende, omdat hij de Gibeonieten heeft gedood.'

De hogepriester voegde eraan toe dat deze grote schuld alleen weer goed gemaakt kon worden door bloed.

David, een man van zijn tijd, geloofde wat de hogepriester hem vertelde. Hij kon nog niet weten dat alleen *het bloed van Jezus* en **niet** het bloed van onschuldige kinderen en kleinkinderen de zware schuld van hun vader en opa koning Saul weg kon nemen.

De Gibeonieten was onrecht aangedaan en zij moesten nu zelf beslissen wat er moest gebeuren. Koning David liet de oudsten van deze stam bij zich komen en vroeg hun wat voor genoegdoening zij wilden hebben voor wat Saul hen had aangedaan. Ze konden veel geld vragen en hij, koning David zou ervoor zorgen dat alles, tot de laatste sikkel toe, betaald werd.

Maar de Gibeonieten wilden helemaal geen geld. Ze wilden geen goud of zilver. Alleen met het bloed van Sauls kinderen zou deze zware schuld vereffend kunnen worden.

'Maar,' zeiden ze, 'koning, u moet ons helpen, want wij hebben het recht niet om iemand te doden.'

David kon er niets tegenin brengen. Hij had gehoopt dat met geld en goederen de grote schuld afgekocht kon worden, maar volgens de oude wetten van Mozes mochten ze ook om bloed vragen.

'Wat moet ik voor jullie doen?' vroeg David.

En dat wisten de mannen van Gibeon maar al te goed. Dat hadden ze met elkaar van tevoren afgesproken. Zij waren het onrecht dat Saul hen aangedaan had nog niet vergeten...

Met veel haat in zijn stem antwoordde één van hen: 'Geef ons zeven zonen van de man die ons wilde vernietigen en uitroeien. Dan zullen wij die in Sauls woonplaats Gibeon terechtstellen. En daarna hangen wij hen op bij de offerplaats van jullie God, die Saul koning gemaakt heeft.'

David durfde niet te weigeren. Zelf zou hij Sauls zonen en kleinzonen nooit hebben gedood, maar dit was iets anders. *De bloedschuld moest vereffend worden en zijn hongerende bevolking moest weer eten hebben.*

'Goed,' zei hij ernstig, 'ik zal ze u geven.'

David gaf een bevel en zijn soldaten haalden twee zonen op van Sauls bijvrouw Rizpa en vijf grote zonen van Sauls oudste dochter Merab. Ze werden als zoenoffer aan de Gibeonieten gegeven. Aan zeven palen kwamen ze te hangen, op een hoge berg....

Dit gebeurde rondom het Paasfeest, het begin van de oogsttijd. De lijken van deze zeven mannen mochten niet eerder begraven worden, dan dat de eerste regen gevallen was. En het regende nooit eerder dan in de herfst. De hele lange hete zomer moesten die lijken daar blijven hangen, *als teken van schuld en vloek*. De lichamen werden niet aan moeder aarde toevertrouwd, maar prijsgegeven aan gier en jakhals. Nee, begraven hoefden ze dan niet meer. De roofvogels en wilde dieren hadden de lijken dan al lang verscheurd. Geen begrafenis krijgen vonden de mensen van die tijd iets verschrikkelijks! Want volgens hun geloof vonden de overleden mensen dan geen rust in het dodenrijk.

Dat was ook het geloof van Rizpa, de moeder van twee van de zeven doden. Zij kon het niet verdragen dat haar zonen aan de wilde dieren en roofvogels waren prijsgegeven. De lijken van de palen afhalen was verboden, maar de wilde dieren zouden ze niet hebben! Daar zou zij zelf zorg voor dragen.

Met een groot rouwkleed bij zich ging zij in zak en as gekleed de berg op. Bij de zeven doden spande zij van dat rouwkleed een kleine tent. Bij haar dode zonen hield zij de dodenwacht. Het was een vreselijk gezicht. Maar deze vrouw, eens de minnares van koning Saul, was een erg dappere vrouw. Als een bezetene ging deze dwaze moeder tekeer tegen de hongerige roofvogels. Met een stok joeg zij ze weg. Steeds kwamen die vogels terug, maar altijd weer was er die trouwe moeder, die van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op haar post was. Maar ook als de zon onder was gegaan, kreeg zij geen rust. Dan moest zij een vuur maken om de wilde dieren uit de bossen te keren. Met brandende stokken hield zij hyena's en andere dieren op afstand.

Met brandende stokken hield zij hyena's en andere dieren op afstand.

Wekenlang ging dit zo door. Rizpa werd mager en haar zwarte ogen stonden hol in haar gezicht. Maar ze zette door. Ze huilde niet meer. Ze had nog maar één gedachte: Die vogels die daar hoog in de lucht cirkelden kregen haar kinderen niet.

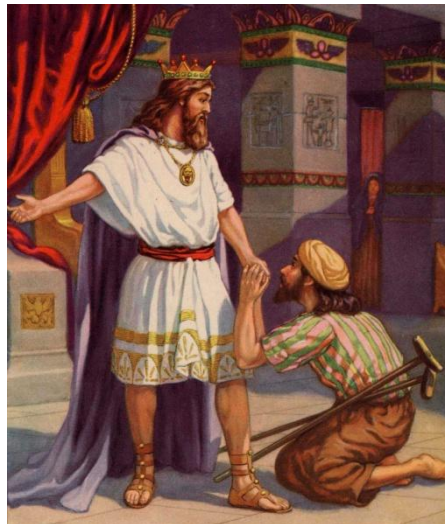
Wanneer haar eten gebracht werd at ze. Maar als er niets gebracht werd vond ze dat ook goed. Alles kon zij verdragen: honger en dorst, 's nachts de bijtende kou en overdag de gloeiende hitte van de zon, *want het ging om haar kinderen!* En al die lange weken kwam er geen roofvogel of dier aan de lijken.

Eindelijk werd het herfst. Donkere wolken kwamen uit het westen en het begon te regenen. De zeven lijken mochten begraven worden. Rizpa haar dodenwacht was volbracht.

Ook koning David hoorde wat deze trouwe moeder gedaan had. Hij gaf bevel dat het graf van koning Saul en zijn zonen gelicht moest worden en dat deze lijken opnieuw begraven moesten worden in het familiegraf van Kis in de stad Gibeon. Ook de lijken van deze zeven zonen en kleinkinderen van Saul moesten in dit familiegraf begraven worden. En zo is het gebeurd. In het familiegraf van Kis rustten ze met elkaar, de dode koning Saul met zijn vijf zonen en vijf kleinkinderen.

Het leek erop dat de vloek over Sauls huis nu voorgoed weggenomen was. Er was nog één zoon van Jonathan, die Mefiboseth heette. Hij kon niet lopen, omdat zijn verzorgster hem als baby had laten vallen toen ze moest vluchten voor de Filistijnen. Mefiboseth had zelf ook al weer een zontje, dat Micha heette.

Lang geleden had David aan zijn vriend Jonathan beloofd dat hij goed voor zijn kinderen zou zijn, wanneer hij koning was geworden. Nu, na deze wrede dood van de zeven mannen wilde David zijn gegeven belofte aan Jonathan waarmaken.

Koning David maakt zijn gegeven belofte aan Jonathan waar.

Hij liet Mefiboseth bij zich komen en zei tegen hem dat hij voortaan in het koningshuis, in zijn paleis mocht wonen en bij hem aan tafel mocht eten. Verder kreeg hij al het land dat van zijn familie was geweest en dat David in beslag had genomen, weer terug en zijn knecht Siba moest dat voor hem bewerken er zorg voor dragen.

Mefiboseth werd erg blij. Dit had hij niet verwacht. Hij was bang geweest dat de koning ook hem zou doden. En in plaats daarvan kreeg hij een ereplaats in het koningshuis.

Hij boog diep, toen hij tegen koning David zei: ‘Wie ben ik, heer, dat u zich bekommert om een dode hond, zoals ik?’

‘Wie ben ik, heer, dat u zich bekommert om een dode hond, zoals ik?’

Mefiboseth heeft veel jaren in het paleis van koning David gewoond. Later trouwde zijn zoon Micha en die kreeg flinke zonen. De lamp van Saul en Jonathan werd niet gedoofd in het land Israël en de vloek over het huis van Saul heeft niet eeuwig geduurd. God is een streng en rechtvaardig Rechter, maar zijn toorn gaat niet altijd door. Hij is ook barmhartig.